

BÀI 4.

THƯƠNG TỘI ĐỜI NHAU

(Tự Truyện) (Phần 2)

*đêm đông sâu sao rơi xuống mau
như linh hồn ai than khóc lâu
vất va nhưng nhớ người dương thế
thiên thu còn thương tội đời nhau
(Ttbg)*

II.

Trước một hàng quan tài độ chục cái trong nhà Nghĩa tử đường Nghĩa trang Quân đội, hai bàn tay tôi và cô bạn gái đan vào nhau thật xiết. Tôi nhìn tấm ảnh anh đặt trên cái nắp hòm thứ ba tính từ bên trái. Khuôn mặt chữ điền, đôi mắt sáng quắc, nụ cười rất tươi đưa ra những chiếc răng đều đặn; trên đầu, chiếc mũ Nhảy Dù đội lệch sang một phía. Trong óc tôi vang vang lời nói anh một ngày không xa trước đó: "*Anh sẽ có lấy cái phép về Sài Gòn trước ngày trình diển của em.*"

Âm giọng dịu dàng cũ chưa kịp hội tụ thành hình ảnh kỷ niệm trong một đêm trăng có những luồng sáng lung linh chiếu qua cửa sổ căn phòng khách đẹp, đã bị lấn át và loãng tan theo sự gợi nhớ cuộc hiện hữu bất ngờ của người Trung sĩ Nhảy Dù mới vừa ban trưa trước ngưỡng cửa nhà mẹ tôi. Giọng ông la lớn:

"Cho tôi gặp cô Thu Vân!"

Tôi và người cậu út từ trong nhà bước vội ra. Trái tim tôi đập mạnh. Một nỗi bất an lan tràn cơ thể.

Tiếng nói chắc nịch bằng giọng Quảng Trị, hết như tiếng tuyên án của Tử Thần, vang lên tàn nhẫn:

"Trung úy Thuận Văn Chàng đã tử trận trên chiến trường Khe Sanh Quảng Trị đêm 27/5."

Cậu tôi hỏi nhanh:

"Sao?"

"Một viên đạn bay đến, ghim suốt qua trán Trung Úy."

Hai tai tôi lùng bùng, cả thân hình cơ hồ sắp ngã.

Viên trung sĩ thân nhiên nói tiếp:

"Chúng tôi liên lạc mãi, chẳng thấy người nhà nào của Trung Úy đến nhận xác. Quan tài đang quàn ở nghĩa tử đường Nghĩa trang Quân đội. Nhờ lá thư này trong túi áo Trung Úy nên theo địa chỉ mà đến báo tin. Đây, xin trả lại nó cho cô!"

Và ông chìa lá thư ra.

Đó là lá đầu tiên, cũng là lá cuối cùng tôi viết cho anh một đêm tháng 5 từ trường Nhạc trở về, vừa cách đây đúng ba tuần lễ.

Tôi cầm tờ thư trên tay, ngân ngơ tâm trạng.

Viên trung sĩ nói thêm nhiều điều với cậu tôi, nhưng tôi không còn hiểu gì nữa.

Tôi bước vội vào phòng riêng. Hai cánh cửa tủ áo mở ra, chiếc *soirée* có búp hoa hồng màu đen đập nhanh vào mắt, giống hệt cái cười của Tử Thần vẫn thường nhìn thấy trên các bức tranh trong chuyện cổ tích.

Tôi rùng mình sợ hãi; rời căn nhà như ma đuổi, tìm đến cô bạn gái, chạy xe lên Nghĩa trang Quân đội Biên Hòa ngay.

Buổi xế trưa (**thứ Hai ngày 3/6/1967**) chuyển dần sang màu trời chiều ảm đạm. Nghĩa trang âm u, cỏ mọc cao chung quanh các hàng mộ chạy dài thành những đường thẳng tắp. Tôi đứng lặng trước dãy quan tài trong nhà nghĩa tử đường sáng choang ánh bạch lạp, cố tập trung tất cả những gì gọi là kỷ niệm về anh, gom thành một khối...

Tuy nhiên, rõ ràng một điều là trí óc tôi lạc trôi đầu mắt. Các hình ảnh cũ như rời ra thành từng mảnh nhỏ... Nhìn lên tấm ảnh anh, cái cười rất tươi trên khuôn mặt chữ điền có đôi mắt sáng quắc vẫn không làm nhẹ đi trong tôi điệp khúc "*Anh chết rồi! Chết thật rồi!*" khiến trái tim từng hồi quặn thắt.

Phải! Anh chết rồi, chết thật rồi. Không bao giờ nữa anh còn trở về thăm tôi trong bộ đồ Dù kiêu dũng. Không bao giờ chúng tôi còn nhìn thấy lại nhau. Bao nhiêu mộng ước đồng loạt tan biến. Mộng của một ngày được ôm trong đôi tay rắn chắc về thăm quê hương Chàm xa lắc. Mộng của một kiếp đời nghệ sĩ có anh ngồi đợi đêm đêm...

Ôi! Sao mà thật thảng thốt đau lòng với những ý nghĩ đó...

Thật lâu, người bạn gái lắc nhẹ tay tôi:

"Thôi mình về! Trời sắp tối rồi. Ở muộn đây, nguy hiểm lắm!"

Tôi nhìn ảnh anh, rồi lại nhìn tờ thư trên tay, âm thầm ngỏ lời vĩnh biệt. Lá thư được gửi theo địa chỉ KBC 4804, sau cùng đến kịp tay anh trước khi tử trận. Anh đã đọc nó. Đã hiểu lòng tôi. Tấm lòng của một đứa con gái ngây thơ lần đầu biết yêu và cũng lần thứ nhất nếm mùi tuyệt vọng đưa lại từ tình yêu.

□

Sàigòn thứ Tư ngày 5/6/1967.

Buổi sáng cùng một người bạn lên Nghĩa Tử đường Nghĩa trang Quân Đội Biên Hòa thì thấy suốt dãy hòm dài đã không còn quan tài anh (và của Chuẩn úy Ngô Vinh Thắng). Tâm hồn tôi cũng trở nên vô cùng hoang lạnh vì điều trống vắng đó.

Từ đây anh trở về vùng đất nơi anh chào đời và sẽ còn ôm ấp thân hình anh mãi mãi. (Lẽ ra, chuyến đi này phải có tôi hiện diện bên cạnh...) Trái tim sao chỉ tràn đầy sự tuyệt vọng suốt trong buổi sáng...

Chúng tôi lại đi đến hậu cứ Nhảy Dù, trại Hoàng Hoa Thám, vùng Ngã tư Bảy Hiền, hỏi thăm thêm nữa về anh.

Đứng lại trên cái nơi mà hai năm qua anh từng hiện diện, trong tôi rõ ràng như bị dày vò bởi sự nuối tiếc. Hai năm trôi, nếu gặp lại anh từ trước, tôi hẳn sẽ không phí hoài thời giờ cho những chuyện viễn vông nào "*không phải là anh*"!

Trên đường về, trời mưa thật lớn, ngồi sau lưng Mạnh mà nước mắt cứ tuôn không ngớt theo những ý tưởng miên man cuộn cuộn.

Ôi! Nếu không nằm xuống trong trận này, anh hẳn sẽ lấy được cái phép về thăm tôi, dự cuộc thi tốt nghiệp của tôi, và đem cho tôi cuốn *album* Võ Bị. (Tương tượng với cái lối nói đùa rất có duyên ngồi kê khai từng người bạn đồng Khóa, chị em tôi sẽ không nhin được cười...) Nhưng, *đến ngay điều nhỏ bé này, từ nay với tôi cũng sẽ trở thành nỗi đời đời tiếc nhớ.*

Lúc 2 giờ chiều trong trường Nhạc, đứng trên sân khấu nhìn xuống thính đường im vắng, trái tim đau như thể có ai đang cầm lấy nó xiết mạnh. Lời hứa trở về dự cuộc thi tốt nghiệp ngày 12/6/ tới đây còn vắng vắng bên tai...

Vậy mà...

Khuôn mặt Định Mệnh hé lộ trong cuộc đời tôi rất sớm. Mười chín tuổi, tâm tư còn hoàn toàn trong sáng; không ngờ một lúc thật nhanh, tôi thấm cảm được hai chữ "Vô Thường" theo mọi thứ chung quanh một cách thật rõ rệt đáng cay.

□

(Xem tiếp Bài 5-
THƯƠNG TỘI ĐỜI NHAU phần 3)

□